

Patrik Karman

CRNI KRUG

39 TRAGOVA

Prevela
Branislava Radević-Stojiljković

■ Laguna ■

Naslov originala

Patrick Carman

THE BLACK CIRCLE

Copyright © 2009 by Scholastic Inc.

Translation Copyright © 2014 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Posvećeno Rejčel Grifits,
gospodarici univerzuma Kahilovih.
Hvala ti što si mi pomogla
da otkrijem blaga Rusije.
P. K.*

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

PRVO POGLAVLJE

Ejmi Kahil je volela da ujutru ustane prva. Ali nije volela da je probudi neko ko urla pred njenom hotelskom sobom.

„Telegram za gospodina Kahila!“

Za tim rečima je usledilo gromoglasno kucanje. Ejmi se u panici zaključala, a kroz glavu joj je proletela zastrašujuća pomisao. *Madrigali!*

Ponovo se začula vika.

„Poruka za vas!“

Ejmi, njen brat Den i njihova dadilja Neli pobjegli su te noći u neki drugi hotel u Kairu, uplašeni da će ih napasti tajanstvena sekta o kojoj su tako malo znali. *Madrigali ne mogu saznati gde su, zar ne?*

Den se skotrljao s kauča i čupave zlatne presvlake na kojoj je spavao i stropoštao se na pod, tresnuvši svom snagom.

„Ne, Irina! Ne Ketfiša Hantera!“, povikao je. Ejmi uzdahnu. Ponovo joj je brat zarobljen u snu u kom njihova rođaka Irina Spaski noćima cepa sličicu njemu omiljenog igrača bejzbola.

„Probudi se, Dene. Sanjaš.“

U čitavom svom životu Ejmi nikada nije bila tako umorna, a njen brat se po običaju ponašao kao idiot.

„Telegram!“

Ponovo se začulo kucanje na vratima.

„Dene! Otvori... vrata!“

Ejmi zari lice u jastuk i vrisnu. Znala je da je sad potpuno razbuđena, da više nema spavanja. Virnula je preko jastuka i videla da je Natali potpuno komirana.

„Dolazim!“, povika Ejmi. „Sačekajte malo!“

Stigavši do vrata, zastala je, i utroba joj se zgrčila od straha. Šta ako unutra pusti nekog opasnog?

Daj, Ejmi, priberi se.

Ejmi otvori vrata, a pogled joj se zaustavi na portiru Egipćaninu, koji je stajao u hodniku. Bio je niži od nje za čitavu glavu i nosio je pomodnu crvenu uniformu sa zlatnom dugmadi spreda, preveliku za najmanje dva broja. U rukama je držao zatvoreni koverat.

„Za vas, gospođo, s recepcije. Neko ga je ostavio.“

Ejmi uze kovertu, a portir zakorači bliže piljeći u nju sa očekivanjem.

„Donosim poruku s recepcije“, rekao je portir. „Za vas, gospođo.“

Stajao je već napola u sobi, što je nju nerviralo.

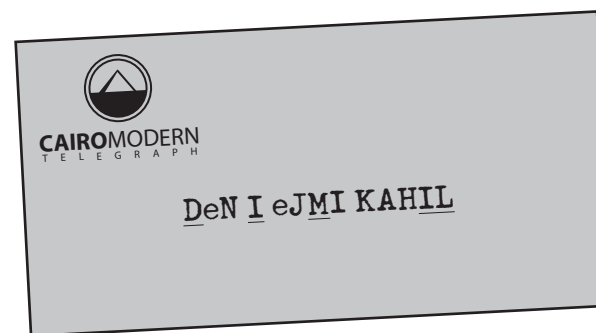
„Imate li još nešto da mi predate?“, upita Ejmi.

„Neko vam ga je ostavio“, odgovorio je sa radosnim osmehom, pokazujući prstom na kovertu.

„Daj mu ovo“, rekao je Den, „pa da nastavim da spavam.“

Denu je glas bio prigušen, pa se Ejmi okrenu i vide da Den govori u pod zastrt tepihom, isuviše lenj da bi podigao glavu. Podigao je novčanicu od pet egipatskih funti, vrednih otprilike jedan dolar.

Ejmi zatvori vrata. Radoznalost joj je ugušila svaku nadu da će se vratiti u krevet. Koverta je bila adresirana na nekoj staroj pisaćoj mašini, na kojoj je po svemu sudeći nedostajalo veliko slovo E. Osim toga, neka slova su bila nasumično podvučena.

Pocepala je koverat i sela na kauč, prebledela u licu kad je preletela pisamce pogledom. Saladin je gladno mjauknuo i zgrbio se isturajući kandže na krevetskom pokrivaču zlatne boje.

„Dene, smesta dolazi ovamo.“

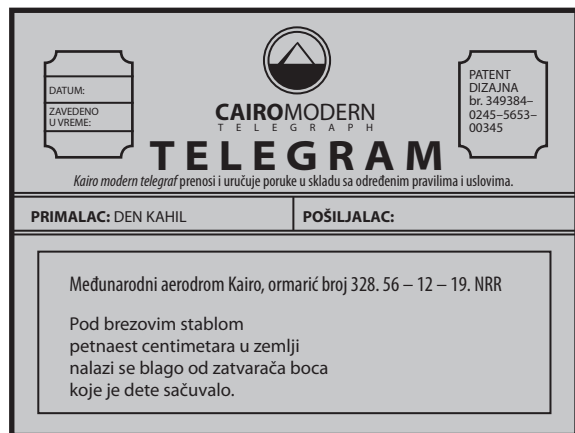
Den se nije ni mrdnuo pa je dreknula:

„TELEGRAM ZA DENA!“

Den podiže glavu kao da prikuplja snagu da se vrati na javu, ali Ejmi se mogla kladiti da joj se brat i dalje batrgao iz carstva snova. Ustao je s poda i ponovo se skljkao na kauč celom težinom. Neli je i dalje ležala sklupčana pod prekrivačima na jednom od dva kreveta u sobi, a tanak beli kabl slušalica njenog ajpada uvijao se kao zmija pod gomilom od sedam jastuka koji su joj prekrivali glavu.

„Ta devojka bi mogla da prespava i takmičenje u sudaranju polovnih kola“, rekao je Den.

„Dene! Slušaj!“, reče Ejmi držeći telegram i poče da čita. „Međunarodni aerodrom Kairo, ormarić broj 328. 56-12-19. NRR“

„Izgleda kao neubedljiva zamka koju nam je postavio neki naš suparnik. Pozovimo usluživanje u sobi i nastavimo da spavamo.“

„Ne bih se složila“, rekla je Ejmi. Pružila je poruku Denu da je on pogleda. Ono što je otkrio na cedulji oduzelo mu je dah.

Lenji Den je napustio zgradu, a na njegovo mesto je došao Zastrašeni Den.

„Za ovo ne zna niko, čak ni Neli.“

„Grejs je znala“, rekla je Ejmi. „Ti, ja i Grejs. Ko god da je ovo poslao, sigurno je poznavao Grejs dovoljno dobro da od nje to izvuče.“

Den je i premro od iznenađenja i nije mogao da govori, ali Ejmi je znala o čemu razmišlja. Baš je prošle godine u Grejsin dvorac doneo svoju vrednu zbirku zatvarača boca, sve od Dr Pepera do nekadašnje koka-kole, i sva šezdeset tri zatvarača u super kul starinskoj kutiji za cigare. Grejs mu je dala ašov i rekla da može da je zakopa na imanju ako to želi. Poverio je i Ejmi i Grejs gde je sakriveno blago, čak i koliko ga je duboko zakopao, za slučaj da neočekivano umre u vožnji snoubordom ili za vreme slobodnog skoka iz aviona. Kao što je rekao tom prilikom, bar će zbirka zatvarača biti bezbedna.

Den pogleda sestru, a zelene oči mu behu ispunjene nadom.

„Misliš da nam Grejs ponovo pomaže?“

I Ejmi i Den su izgovarali Grejsino ime kao da im je baka i dalje živa, i na trenutak se stvarno činilo da jeste.

Voleli su staru Grejs, koja je nasljednicima ponudila mogućnost izbora: milion dolara ili jedan od trideset devet tragova koji vode do neizmerne moći. Ejmi i dalje nije mogla da poveruje dokle ih je, za tako kratko vreme, ta potraga dovela. Prevalili su četiri kontinenta i više puta zamalo izbegli da ih rođaci ubiju. Sve dok postoji i najmanja nada da im Grejs Kahil i dalje pruža pomoć iz groba, Ejmi je znala da moraju slediti trag.

„Hajde. Gubimo se odavde.“

Deset minuta kasnije Den i Ejmi su izašli kroz uskomešano hotelsko predvorje noseći između sebe samo jedan ranac. Den je zahtevao da ponese svoj dragoceni laptop, a Ejmi je, za svaki slučaj, zgrabila i ponela Nelin mobilni telefon.

„Ostavila sam Neli poruku da smo otišli da tražimo krofne. Nadajmo se da ovo neće potrajati celo prepodne. A sad treba samo da odemo na aerodrom“, rekla je Ejmi.

„Bez brige, već sam se postarao za to.“

Den je otvorio ranac i izvadio svežanj para, pa gurnuo zgužvane novčanice u džep. Nije bila posredi neka velika suma, otprilike pedeset američkih dolara u egipatskim funtama.

„Ej! Taksi! Ej!“

Den je ispružio nekoliko novčanica i čekao.

„Nismo u Njujorku“, prosikta Ejmi. „Pokušaj da se ponašaš kao da znaš kuda idemo.“

Kao čarolijom, pred njima je zakočio i naglo se zastavio jedan crno-beli auto s čudovišnim krovim prtljažnikom. Iz njega je iskočio Egipćanin i stao mahati Denu i Ejmi.

„Dođite, dođite! Imam za vas dobra kola!“

Den je uputio Ejmi onaj pogled „šta sam ti rekao?“ i odmarširao prema kolima. Taksista je skočio i otvorio vrata, a zatim je hitro kao zec posegnuo za rancem od Dena kako bi ga smestio u prtljažnik.

„Ne, hvala, amigo. Ako nemaš ništa protiv, zadržacu torbu kod sebe.“

Činilo se da ga vozač nije razumeo, pa je Den zgrabio ranac, pružio taksisti novčanicu od deset funti i zavalio se na zadnje sedište, u stilu komandosa.

Ejmi je pocrvenela i izvinila se mucajući. Imala je utisak da se Den zagreva za dugo prepodneвно ponižavanje sestre.

„Žurimo, čoveče“, rekao je Den potvrđujući Ejmine sumnje. „Na aerodrom, plaćam dvostruko.“

„Srednje ime mi je Brzi!“ Čovek se nasmeja, zalupi vrata za dlaku promašivši Ejmino stopalo, i požuri na prednje sedište.

„Vidiš, seko? Sve je u redu. Ovaj momak je savršen. Samo sedni i opu... uuuuuuah...!“

Taksi (i Den) su se urlajući uključili u saobraćaj, zanoseći se i vrludajući kao da se voze u zabavnom parku. Ejmi je pogledala Dena, zatim vrata, pa onda ponovo Dena, dok su se provlačili između autobusa što

sviraju i nervirali pešake. Kada su malo usporili, Ejmi je spazila veliku nevolju iza njih. Razrogačenih očiju, zabrinuto se okrenula prema bratu.

„S ovim tipom i nije naročito bezbedno, a? Reći ću mu da malo smiri doživljaj.“

„N-N-NE! Reci mu da ubrza! Ubrzaj!“

Den je odvratio pogled sa izbezumljenog sestrinog lica, osvrnuo se i ugledao svetložutu vespu kako prolazi u cikcak između kola iza njih. Vozio ju je neko u purpurnoj trenerci i taj neko je bio ogroman.

„Hamilton Holt!“

Bio je to Hamilton Holt iz klana Holtovih, porodice šepRTLji koja je takođe bila u potrazi za trideset devet tragova. Kad ga je Ejmi poslednji put videla, Hamilton ju je ostavio da pogine u tunelu tokijske podzemne železnice.

„Nagazi!“, povikala je Ejmi, ali vozač je izgleda nije čuo. Den je izvadio još jednu dragocenu novčanicu od deset funti i bacio je na prednje sedište.

Činilo se da je to privuklo pažnju vozača. Stopalom je kao čekićem pritisnuo papučicu za gas i silovito prebacio u višu brzinu. U narednih deset minuta Den je bacao sve više i više novca na prednje sedište, sve dok najzad nisu pogledali iza sebe i videli da se Hamilton izgubio. Kad je taksi naglo skrenuo i zaustavio se ispred kairskog aerodroma, Den je proverio stanje u džepovima. Bili su prazni.

„U redu“, rekao je vozač, cereći se od uva do uva. „Vi već dosta platili!“

„Svaka čast, štreberu. Sad smo se zaglavili na aerodromu bez novca. Neli će biti oduševljena kad se probudi i kad bude otkrila da smo joj ukrali telefon, potrošili veći deo gotovine i da nam je potreban prevoz sa aerodroma. A još nismo ni našli krofne! Zar se moglo desiti nešto gore?“

„Mislim da se upravo dešava“, reče Den.

Ejmi se srce steglo kad se na ivičnjaku iza njih zaustavila dugačka crna limuzina i kad su se otvorila se vrata.

Na scenu su stupili Ijan i Natali Kabra, tim lovaca na tragove, beskrajno opasniji od Holtovih.

DRUGO POGLAVLJE

Den Kahil bi se pre pojavio u školi samo u donjem rublju nego što bi se uplitao u ljubavni život svoje sestre. Međutim, ovo je bilo drugačije.

Ijan Kabra se, saumouveren kao i uvek, iz limuzine pojavio s podrugljivim kežom na licu, širokim kao Teksas. Den je bacio pogled na sestru. Ejmi je streljala Ijana pogledom, ali Den je primetio da joj se ruke tresu. Taj momak, taj *svirepi gad*, nije jednom lagao da mu se sviđa njegova sestra, a zatim je pokušao da ih uhvati u klopku u pećini. I da ih tamo zauvek ostavi.

Došlo je vreme da se izmire računici.

„Baš imaš petlju da se ovako pojaviš pošto si pokušao da nas *ubiješ!*“, viknuo je Den.

„Daj, ne zanosimo se. Tvoj mlađi brat ima bujnu maštu“, rekao je Ijan zakoračivši prema Ejmi. „Ti znaš da te ja u stvari nikada ne bih povredio.“

Den je znao da će Ejmi početi da muca ako bude pokušala da govori. Neće dozvoliti da se Ijan Kabra približi njegovoj sestri.

„Priberi se, Ejmi“, prošaputao je.

„*Dobro* mi je“, izustila je Ejmi, ali sad joj je usna jedva primetno podrhtavala. Den se okomi na Ijana.

„Vrati se u svoje čudovište od automobila i ostavi nas na miru!“

Ijan se nasmešio Ejmi krajičkom usana, pa je nemarno prišao taksisti.

„Svaka čast, prijatelju, što si gazio do daske. Mnogo smo se namučili da držimo korak s tobom. Mada mi se čini da to nimalo nije promenilo stvar.“

„Šta hoćeš time da kažeš?“, upitao je Den držeći na oku obrtna vrata na ulazu u aerodromski terminal.

„Vi se, deco, igrate skupih igara!“, rekao je vozač pošto je od Ijana uzeo svežanj novčanica umotanih gumicom i zauzvrat pružio potpuno novi telefon.

„Špijunaža je zasigurno bila mnogo teža pre GPS-a, zar ne?“, upita Ijan.

Iz crne limuzine je izašla Ijanova sestra Natali, nalik manekenki koja samo što nije krenula u šetnju po crvenom tepihu, okružena pomahnitalim novinarima.

„Jeste li vi to spavali u tim bednim krpama koje nazivate odećom?“

Den je pogledao niz svoju duksericu s rajsferšlusom i kapuljačom, koja je bila nezamislivo izgužvana. Ups. Stvarno *jeste* spavao u odeći.

„Pogužvanost je nova fora. Pitaj Džonu Vizarda. On će ti reći.“

„Olakšajte sebi situaciju i recite nam zašto ste ovde“, kaza Ijan približavajući se Denu i Ejmi. Ejmi nije mogla da otrgne pogled od Ijanovog lica kao miš u kog zuri kobra.

Taksista se nasmejao sceni koja se odigravala, ušao u taksi i upalio motor. Dok se brzo udaljavao, iz auspuha mu je pokuljao oblak crnoga dima i prekrpio Natali tankim slojem gareži. Ona kriknu i podiže ruke ka kosi da se zaštititi, a Denu je samo to bilo potrebno.

„Hajde, Ejmi!“, viknuo je. Zgrabio je sestru za ruku i ustremio se kao munja ka obrtnim vratima, ali je Ijan hitro poskočio i šćepao Ejmi za drugu ruku. Den je vukao na jednu stranu, a Ijan na drugu. Ljudi su počeli da primećuju pometnju.

„Ostavi mi sestru na miru!“, povikao je Den.

„Mislim da voli kada je držim za ruku“, rekao je Ijan. „Zar ne, Ejmi?“

Ejmi nije rekla ni reč. Izvila se unazad i nogom odalasila Ijana u kolenicu, jače nego što je ikada ikoga udarila. Začulo se glasno „krc“ i Ijan ju je pustio pa počeo da skače na jednoj nozi, dok su Den i Ejmi trčali ka obrtnim vratima.

„Pravi udarac!“, uzviknuo je Den.

„Zbogom, naivčine!“, povikala je Ejmi preko ramena.

„Uхватite ih!“, zaurkao je Ijan hramljući prema ulazu na terminal, dok su ga u stopu pratili Natali i vozač, tip koji je izgledao kao da bi čelom mogao da razbije beton.

Kada su napokon ušli, Den i Ejmi su se ustremili kroz ustalasano more ljudi s prtljagom, ali su im Kabre bili za petama.

„Ovuda!“, reče Ejmi i uhvati Dena za lakat pa ga povuče u prometnu radnju za putnike prepunu čokoladica i časopisa. Nekoliko trenutaka kasnije, izašli su na drugoj strani i kroz šumu stranaca ušli u drugu radnju. Den je bio siguran da su se otarasili Kabri, međutim, kad se pažljivo osvrnuo iza ugla, ugledao je Ijana kako šepa prema njima i gleda u svoj telefon.

„Uh, ah“, rekao je Den. „Mislim da su nam podmetnuli aparat za praćenje.“

Skinuo je ranac i počeo da otvara rajsferšluse na pregradama. Sakriven u prednjem džepu, nalazio se drugi mobilni telefon, a GPS je treperio i otkrivao njihov položaj.

„Izigrani po drugi put!“, rekao je Den. „Sigurno ga je ubacio onaj taksista kad mi je otimao ranac pred hotelom.“

Ejmi je još jednom pogledala iza ugla. Kabre su se stvarno približavali.

„Daj ga ovamo“, rekla je i uzela telefon od brata. „Znam tačno šta da uradim sa Ijanovom skupocenom napravom.“

Ejmi se vratila u nadolazeću reku ljudi, a Den ju je u stopu pratio. Brzo je prešla široki hodnik i u prolazu ispustila telefon u kolica za bebe, zatim je pognuta ušla u jednu knjižaru i otvorila prvu knjigu na koju je naišla. Za kolica

je bila pripojena majka, koja je očigledno kasnila na let, pa je otrčala ka svom izlazu razmičući ljude pred sobom.

Kabre su toliko pažljivo pratili ekran na Ijanovom telefonu da su prošli tik pored Dena i Ejmi, a zatim se dali u trk.

„Odlično odigrano!“, rekao je Den. „Nadam se da će klinac izbljuckati po njihovoj skupoj tehnologiji pre nego što je povrate.“

Ejmi se pobedonosno osmehnula Denu. Očigledno je to što je nadmudrila Kabre, *pogotovo* Ijana, unelo malo kahilovske živosti u nju.

„Hajde da pronađemo taj ormarić“, rekla je.

Ormarić nije bio naročito velik, otprilike tridesetak kubnih centimetara. Ali bio je dupke pun. Tri predmeta je Ejmi jedan za drugim izvadila.

„Ovo je izgleda pritiskač za papir, zar ne?“, upitala je držeći na dlanu staklenu kuglu boje meda.

„Da vidim“, rekao je Den pružajući ruku da je uzme.

„Nema šanse! Pošto te poznajem, ispašće na pod i razbiće se u hiljadu komadića. Daj da je ja prva pogledam.“

Den se nije pobunio. Već je zamišljao kako bi izgledalo da se kliker te veličine zakotrlja niz dugački aerodromski hodnik.

„Probaj da ga duže držiš naspram svetla“, rekao je Den.

Ejmi ga je pogledala razrogačenih očiju. „Izgleda da je unutra neka soba u kojoj majka sedi na stolici.“

„Otkud znaš da je majka?“, upita Den.

„Drži bebu, blesane.“

Ejmi je pomnije osmotrila predmet.

„Na jednom zidu se nalaze tri slova, CSV, i... uf! Mislim da mi neko oko sa suprotnog zida uzvraća pogled.“

„Jezivo“, reče Den.

Ejmi je pružila Denu stakleni pritiskač za papir i rekla mu da ga pažljivo stavi u ranac radi budućeg istraživanja. Mrzeo je kada se prema njemu ponaša kao prema trogodišnjaku i ponovo je pao u iskušenje da kuglu boje meda zakotrlja niz aerodromski hodnik. Umesto toga, i on ju je pogledao spram svetla.

„Jesi li videla ključ?“, upita Den.

„Kakav ključ? O čemu pričaš?“

„Na dnu“, odgovori Den obrnuvši kuglu naopačke. Ispod poda sobe nalazio se mali ključ sakriven u staklu. „Kad dođe trenutak za to, moraću da je razbijem.“

„Pritiskač za papir je nešto držao“, rekla je Ejmi i podigla parče tankog krutog papira, širokog i dugačkog otprilike kao njena ruka. Na njemu su krasnopisom bila ispisana slova, brojevi i linije.

R G O G O V A D

O A P V M

E N B R G K R U E A T

G B U A R T E P R E T S Z

N A G B E R S A I I

„Izgleda da je neko proveo mnogo vremena pogrešno ispisujući reči“, kaza Den. Delovalo mu je čudnovato poznato nešto u tome kako su slova bila grupisana, ali nije mogao tačno da odredi šta je to. Pogotovo kad mu creva krče od gladi.

„Ima li ikakve hrane u tom ormariću? *Moram* da uzmem nešto za jelo. Mozgu... je potreban... slatkiš.“

Ejmi nije obraćala pažnju na brata i poslednji put je posegnula u skučenu šupljinu. Sasvim u dubini ormarića nalazila se kutija. „Nadam se da je puna krckavih pirinčanih pahuljica“, reče Den otimajući kutiju iz Ejminih ruku.

„Hej! Pažljivo s tim.“

Den je pogledao kao da želi da joj lupi čvrgru, ali ga je ona brzo smirila.

„Izvini, važi? Samo sam nervozna. Otvori je.“

Den je otvorio poklopac, brzo pregledao sadržaj i onda prasnuo u smeh.

„Pazi ovo! Ja sam devetnaestogodišnji bitnik iz San Franciska!“

Pružio joj je jedan od dva stručno falsifikovana pasoša, onaj na Denovo ime. Na fotografiji je imao kozju bradicu i brkove, kao i naočare lenonke.

„Daj da vidim drugi“, reče Ejmi. Den je brzim pokretom otvorio drugi pasoš i gotovo se srušio.

„Stvarno moraš da otpustiš onog ko ti je skratio kosu.“

Ejmi je zgrabila pasoš od Dena. Na slici u njemu imala je kratku crnu periku i moderne naočare s crvenim ramom.

„Imam dvadeset godina!“

Den je već izvukao sve što je bilo unutra, namenjeno prerusavanju, i počeo da se maskira, gurnuvši u stranu Ejminu periku i naočare.

Na dnu kutije, ispod perike, Ejmi je spazila džepnu knjigu debelu neka dva i po centimetra. Den je znao da je u pitanju ljubav na prvi pogled.

„Vodič za Rusiju! I prilično je pohaban, kao da ga je neko već koristio na dugom putovanju!“, uzviknu Ejmi.

„Meni izgleda kao nešto dosadno.“

„Šta ako je ovo jedan od vodiča koje je Grejs koristila?“ Den se nije usuđivao da podgreva nade.

„I dalje dosadno.“

Ejmi je, međutim, odmah bila opčinjena. Ta vrsta knjige bila joj je omiljena: oštećena tako da nije morala posebno da je pazi, s vlastitom pričom jer je pripadala ko zna kolikom broju putnika pre nje. Pošto ju je brzo prelistala, naišla je na dve karte umetnute između stranica o nekom gradu.

„Dve avionske karte za Volgograd u Rusiji, s našim imenima“, reče. Pogledala je na sat. „Poleće za jedan sat. Zašto neko misli da smo toliko glupi da tek tako uskočimo u avion za Rusiju?“

„Pogledaj ovo!“, rekao je Den. Na dnu kutije se nalazio još jedan predmet, i to bolji od svega, bar što se Dena tiče.

Podigao je blistavu, novu zlatnu viza karticu sa svojim imenom na njoj.

„Mir, ljubav i viza kartica! DA! ZLATNA je! Hajde da potražimo krofne! Hajde da kupimo video-igrice! Hajde da kupimo kompjutere!“

„Smiri se, Dene! Plašiš me.“

Ejmi je stavila tamnu periku i pod nju podvukla svoju prirodnu crvenkastosmeđu kosu. Isplazila je jezik. Sa crvenim naočarima bila je praktično neprepoznatljiva.

„Izgledaš uvrnuto“, rekao je Den.

„Kaži to za sebe“, nasmejala se Ejmi. „Tako prerušen, postao si pravi štreber.“

„Hvala.“

Den je u ruci držao komad papira i okrenuo ga na drugu stranu. Srce mu je poskočilo. Podigao je pogled i nije više bio razdragan i uzbuđen.

„Ejmi...“

„Dene? Šta je bilo?“

Ejmi je posegla za papirićem, ali ga je Den nagoniski privukao sebi. Posredi je bilo blago kojeg se nikada ne bi odrekao. Pogledao je sestru.

„Moramo da stignemo na taj let.“

TREĆE POGLAVLJE

Kad god je sanjala o putovanju po svetu, Ejmi Kahil nikad nije videla sebe kako sedi pored patuljastog Džona Lenona.

„Ne verujem da ćemo u Rusiji pronaći krofne“, promrmrljala je zureći u smešne okrugle naočare svoga brata.

„Bez brige! Podmireni smo“, odgovorio je Den. Gledao je u vreću bez dna punu grickalica. Ranac im je bio dupke natovaren čokoladicama i kesicama čipsa koje je Den kupio pomoću novog najboljeg prijatelja, zlatne viza kartice. Den je otvorio kesicu doritosa i zavalio se na sedište.

Ejmi se više usredsredila na to šta im je činiti nego na trpanje nezdrave hrane u usta. Konačno je ubedila Dena da joj dozvoli da drži ono parče papira kako ga ne bi umazao mrvicama doritosa, ali se samo još više